

наслѣдіе, и го употребилъ все въ тайны благодѣянія, камъ-то свои-ты съ-отечественници, на послѣ отишълъ въ Палестинѣ, да ся поклони и на Св. Мѣста. Тамъ той щяше да стане отшельникъ, нъ Господь му открылъ, че му приготвилъ другъ по-высокъ службъ, — службъ-тѣхъ за духовно-то добро на хора-та, затова той оставилъ Палестинѣ, и отишълъ въ Мира, мѣсто, малко надалѣкъ отъ отечество-то му Патара, и тамъ слѣдъ смъртъ-тѣхъ на мѣстныя епископъ, по особито божіе откровеніе го избрали на негово-то мѣсто. Безъ да глѣда на свое-то смиреніе, той въсприѣлъ высокыя той санъ, повече-то заради това, дѣто малко прѣди да го избержъ, бѣше видѣлъ на-снѣ Господа, че му далъ свое-то евангеліе, а ижъ прѣчиста-та му майкѣ, че му възложила омофоръ. Като станълъ вече епископъ, той много добръ разбиралъ каквы му сѣ длѣжности-ты, като на свѣтильникъ на черковъ-тѣхъ, кой-то треба да свѣти на сичкы-ты съ добры-ты си дѣла, а нѣ, да гы крые въ мрака на своѣхъ-тѣхъ келіѣхъ, на напустнѣлъ обычливый си вече осамотенъ животъ, и посвѣтилъ себе си цѣлъ, да служи на свое-то паство. Неговы-ты врата вынагы бѣхъ отворены, прѣдъ сичкы гонены, страждущы и нужды за помощь. Той ся грыжилъ нѣсамо заради духовны-ты, ами и за тѣлесны-ты нужды на свое-то паство: потруждалъ ся да приготви съ врѣмя хранъ за свои-ты съгражданы, кога-то виждалъ, че е оскѣдна година-та; пастанявалъ бѣдны-ты дѣвойкы, да ся задомявать; ходатайствовалъ заради събаряны-ты селачи, и горящо ся застѣпалъ заради неправедно оскѣнены-ты при гражданскы-ты начальници. Като общъ помощникъ и застѣпникъ сякому, ся прочюлъ дордѣ былъ още живъ, та даже и онѣ, кои-то не были при него, и никога не сѣ го виждали, въ стѣснены-ты си случаи го призывавали, като ся молили, на помощь, а Господь много-пѣти прославлявалъ своя праведникъ, като имъ исполнявалъ желанія-та. Прѣзъ Диоклитіаново-то гоненіе го запрѣли, нъ въ царуваніе-то на Константина Великий го пустнѣли, и тогава ходилъ на Никейскыя Съборъ. Св. Никола умрѣлъ въ 342 г. на 6-ый Декемврія, а въ 1087 г. Майй 9-ый, кога-то Мира былъ въ опасность отъ Турци-ты, му принесли св. мощы въ Апуліѣ, у града Баръ, дѣто жители-ти были православни.

Св. Спиридонъ былъ родомъ отъ острова Кипръ, дѣто ся занимавалъ съ скотовѣдство. Безъ да глѣдаты на скромно-то му това занятіе, — и на недостатъчно-то му ученіе избрали го, заради святыя му само животъ, епископъ на градеца Тримифунтъ, дѣто много честно си исполнявалъ службъ-тѣхъ, и ся отличявалъ по своѣхъ-тѣхъ необыкновеннѣхъ силѣхъ въ вѣрѣ-тѣхъ, изумителнѣхъ-тѣхъ си простотѣхъ въ нравы-ты, дѣтинско-то си незлобіе и чрѣзвычайнѣхъ-тѣхъ си дарбѣхъ въ чудотвореніе. Неговы-ты думы ся сождвали тѣхъ тѣчно, щото най-послѣ ся отказалъ вече и да заплашва даже якоглавы-ты грѣшници само да не ся дума, че той станѣлъ причина-та на тѣхны-ты бѣды и злочестины. И епископъ като станѣлъ, пакъ ся не оставилъ, чякъ дордѣ си умре, да ся занимава съ свое-то скотовѣдство и селскы-ты си работы. Въ врѣмя на Сѣбора, нѣкомъ отъ епископы-ты гы было страхъ отъ простотѣхъ-тѣхъ и неученіе-то му, та го свѣѣтвали да не ся намиса той въ принципы-ты съ Арианы-ты; нъ той съ просто-то си искренно исповѣданіе едноосжіе-то на Сына съ Огца, замушилъ уста-та на одного отъ най-витійственны-ты Арианы, на кого-то